CHƯƠNG 2224

Thiên chi kiêu nữ, bắt giữ

Bạch Ngọc Tắc phất tay, lại lấy ra một lá thần phù: “Mở cho ta…”

Thần phù được kích hoạt, vô cùng vô tận kiếm quang hóa thành vô số thanh trường kiếm, tựa như dòng sông cuồn cuộn lao về phía Hạ Nhân.

Hạ Nhân thật sự muốn nôn ra máu: Hôm nay cuối cùng cũng gặp phải một tu sĩ giàu có rồi.

Trước đó, trong lúc bế quan, tổng cộng hắn chỉ cường hóa được bốn lá thần phù.

Trong đó có hai lá phòng ngự, hai lá công kích.

May mà sau khi cường hóa bốn lá, chúng biến thành tám lá.

“Mở…” Hạ Nhân bất đắc dĩ, lại mở một lá thần phù lục phẩm.

Giống như vừa rồi, một tấm khiên hộ thể thuộc tính thổ màu vàng đất gia trì quanh người hắn.

“Vẫn còn nữa?” Bạch Ngọc Tắc đối diện cũng có chút muốn thổ huyết.

Phải biết rằng, bất kể thần phù mấy phẩm, cực phẩm đều vô cùng hiếm thấy, rất khó có được.

Trên người nàng có được mấy lá đã là không tệ, tất cả đều là vốn liếng nàng tự mình tích góp suốt những năm qua.

Nhưng thấy Hạ Nhân hết lá này đến lá khác lấy ra, Bạch Ngọc Tắc cũng bắt đầu thấp thỏm.

Bởi vì đây đã là lá thứ tư Hạ Nhân lấy ra.

Kiếm quang vô cùng vô tận trút xuống tấm khiên màu vàng đất bên ngoài cơ thể Hạ Nhân.

Sức mạnh khổng lồ đẩy tấm khiên không ngừng lùi về sau trong hư không, nhưng bất kể lùi bao xa, vẫn không thể phá vỡ tầng bảo hộ này.

Bạch Ngọc Tắc cũng biết Hạ Nhân không dễ chọc, nàng sốt ruột. Trong lúc thần phù tấn công, nàng đồng thời giơ tay thi triển thần thông, hai đường cùng đánh về phía Hạ Nhân.

“Ngươi dám...” Trịnh Hồng Lộc ở bên cạnh cũng không phải hạng ăn chay. Nàng phất tay, một mũi tên dài sắc bén lập tức bay ra từ cây thần cung.

Đáng tiếc, Đan Chu Chấn Thiên Cung vẫn chưa được nàng luyện hóa nên không thể sử dụng, nếu không chiến lực của nàng còn có thể tăng thêm một bậc.

Có điều, cho dù Trịnh Hồng Lộc không giúp đỡ cũng chẳng sao, Hạ Nhân vẫn còn Hư Không Tật Động!

Vì vậy, đòn tấn công của Bạch Ngọc Tắc gần như chẳng có tác dụng gì.

Rất nhanh, sau khi lượt giao chiến này kết thúc, cả công lẫn thủ của hai bên đều tạm dừng.

Hạ Nhân không cho đối phương cơ hội tấn công, phất tay lấy ra thêm một lá thần phù cực phẩm lục phẩm.

Thần phù mở ra, một cơn lốc màu xanh biếc đột nhiên xuất hiện giữa hư không. Nó xoay tròn cực nhanh, hấp thu năng lượng giữa đất trời, sau đó hóa thành một con rồng gió, nuốt chửng về phía Bạch Ngọc Tắc.

“Đáng chết...” Bạch Ngọc Tắc không nhịn được chửi ầm lên, nhưng lại chẳng có cách nào.

Bởi vì lúc này, trên tay nàng đã không còn thần phù cực phẩm lục phẩm loại phòng ngự.

Nàng chỉ có thể dùng phòng ngự của bản thân để chống đỡ!

Hoặc lấy công làm thủ, hoặc liều chết phòng thủ.

Thần phù lục phẩm nàng vẫn còn, nhưng đều là hạ phẩm và trung phẩm. Thần phù cấp bậc này căn bản vô dụng, thậm chí còn không chịu nổi một đòn của Bạch Dật Trần!

Bạch Ngọc Tắc gần như mở ra toàn bộ thủ đoạn phòng ngự mà mình có thể sử dụng.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản lá thần phù thuộc tính phong do Hạ Nhân kích hoạt.

Cuồng phong đi đến đâu, thông thiên triệt địa đến đó, xé nát tất cả.

Nó thậm chí còn có thể cuốn phăng pháp tắc không gian, phong cấm cả một vùng hư không.

Đợi đến khi cuồng phong biến mất, Hạ Nhân nhìn thấy Bạch Ngọc Tắc càng thêm chật vật.

Đạo bào trên người nàng rách tả tơi, khắp nơi đều là lỗ thủng.

Từng mảng da thịt trắng như tuyết lộ ra ngoài.

Hạ Nhân bật cười: “Thần phù của ngươi dùng hết rồi đúng không?”

Hắn lấy ra lá phù lục công kích cực phẩm lục phẩm cuối cùng.

Thấy cảnh này, Bạch Ngọc Tắc hoàn toàn suy sụp.

“Hạ Nhân… ngươi thắng rồi… mau dừng tay…”

Trong lúc nói, nàng lại rút bảo kiếm của mình ra, sau đó dứt khoát chém một kiếm vào cổ mình.

Hạ Nhân còn chưa kịp kích hoạt thần phù, đã bị hành động này của Bạch Ngọc Tắc làm cho ngây người.

Kết quả, ngay khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Bạch Ngọc Tắc đột nhiên biến mất, chỉ để lại một con rối lớn bằng bàn tay giữa hư không.

“Công tử…” Trịnh Hồng Lộc nói: “Là con rối thế thân…”

“Nàng… nàng nàng nàng… chủ động kích hoạt con rối thế thân?”

“Không sai!” Đồng tử Hạ Nhân hơi co lại: “Vừa rồi sau khi đỡ lấy thần phù lục phẩm của ta, thân thể nàng đã cực kỳ suy yếu, e rằng thần niệm cũng tiêu hao quá độ…”

“Trong tình huống này, điều nàng sợ nhất chính là ta đột nhiên ra tay khống chế thần niệm, như vậy muốn chạy cũng không chạy được!”

“Chi bằng tự mình chủ động kích hoạt!”

“Hồng Lộc… xem thử dao động không gian nơi này, có thể tìm được nàng không?”

Tác dụng lớn nhất của con rối thế thân, ngoài việc thế mạng, còn có thể truyền tống người ta thông qua thông đạo không gian đến một nơi cực kỳ xa xôi.

Có lẽ chỉ trong chớp mắt đã truyền tống đến tận bên ngoài nửa Thần quốc.

Như vậy, thông thường mà nói thì sẽ an toàn.

Nhưng nếu gặp phải Thần Hoàng cảnh có thể mở ra hư không, nó vẫn không có quá nhiều tác dụng.

“Có thể…” Trịnh Hồng Lộc vốn tu luyện không gian đạo pháp, rất nhanh đã bắt được dấu vết không gian. Nàng phất tay, dốc toàn bộ thần lực và pháp tắc không gian, mở ra một vòng xoáy: “Công tử… nhanh lên…”

Hạ Nhân cùng Trịnh Hồng Lộc tiến vào vòng xoáy.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người xuất hiện ở một thế giới khác.

“Bên này…” Trịnh Hồng Lộc chỉ về một hướng, hai người tiếp tục hóa thành lưu quang bay đi truy đuổi.

Dù sao Bạch Ngọc Tắc cũng không ngốc, sau khi truyền tống chắc chắn sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Hạ Nhân bảo Trịnh Hồng Lộc dẫn mình bay đi, tăng tốc độ lên mức tối đa. Sau hơn mười nhịp thở, họ đã đuổi kịp Bạch Ngọc Tắc.

“Sao có thể?” Nhìn thấy hai người Hạ Nhân đuổi tới, Bạch Ngọc Tắc kinh ngạc há hốc miệng: “Các ngươi… sao các ngươi có thể đuổi tới đây?”

Hạ Nhân cũng không giải thích, trực tiếp chặn đường nàng, sau đó phất tay lấy ra thần phù: “Bạch Ngọc Tắc… chết đi!”

Bạch Ngọc Tắc đang định điều động toàn bộ thần lực và thủ đoạn trong thần niệm để phòng ngự, nhưng đột nhiên thức hải đau nhói.

Hai lần công kích của Cửu Âm Thần Điệp lập tức khiến toàn thân Bạch Ngọc Tắc tê liệt giữa hư không. Nếu không phải Hạ Nhân khống chế lực đạo, e rằng thức hải của nữ nhân này đã sụp đổ ngay lúc này.

Hạ Nhân cũng không nhàn rỗi. Sau khi thu hồi thần phù, hắn phất tay ném ra một đạo ấn ký.

“Ngứa chết ta rồi… dừng tay… đồ súc sinh… ngứa chết ta rồi…”

Bạch Ngọc Tắc nằm giữa hư không, không ngừng cào gãi làn da trắng như tuyết của mình.

Khoảng một tuần hương sau, Hạ Nhân mới phất tay, tạm thời trấn áp Phật môn tâm ấn kia xuống.

Lúc này, Bạch Ngọc Tắc đã bị hành hạ đến mức không còn ra hình người.

“Ngươi xem ngươi kìa!” Hạ Nhân xòe tay, nói: “Đánh với ta một trận mà chỉ riêng thần phù cực phẩm lục phẩm đã lãng phí mất ba bốn lá… cần gì phải vậy?”

“Ban đầu nếu ngươi đưa hết số thần phù này cho ta, biết đâu ta đã trả lại thần cốt cho ngươi rồi. Hà tất phải đến mức này?”

Bạch Ngọc Tắc nhắm mắt, không nói một lời.

Hạ Nhân cầm thanh thần kiếm bên cạnh lên, nói: “Kiếm của ngươi không tệ, thất phẩm à... Bây giờ nó thuộc về ta rồi...”

“Chậc chậc chậc... thiên tài đệ nhất Bạch Tượng Thần quốc, bên trong chắc chắn có không ít thứ tốt nhỉ!”

“Bây giờ nó cũng thuộc về ta...”

“Còn cả chiếc vòng tay trữ vật này nữa, cũng là của ta!”

Hạ Nhân vươn tay, vét sạch những thứ đeo trên ngón tay Bạch Ngọc Tắc.

Hạ Nhân nhìn Bạch Ngọc Tắc, nói: “Ngươi, thiên tài đệ nhất Bạch Tượng Thần quốc, cũng không tệ. Dung mạo khá ổn, rất có nhan sắc. Từ hôm nay trở đi, ngươi cũng là của ta...”

“Ngươi dám...” Hạ Nhân còn chưa nói hết câu, Bạch Ngọc Tắc cuối cùng cũng mở miệng: “Ngươi muốn chết...”

CHƯƠNG 2225

Gọi người, đây là chiến lợi phẩm của ta

Thần thông Thiên Hành Kiện được thi triển!

Trịnh Hồng Lộc mở vòng xoáy hư không, trở về chiến trường lúc trước.

Sau khi trở lại, sắc mặt Trịnh Hồng Lộc đã trắng bệch đến cực điểm.

Hạ Nhân biết, với năng lực hiện giờ của nàng, liên tục mở hai lần thông đạo hư không đã là cực hạn, không thể mở vô hạn lần, bởi vì tiêu hao quá lớn.

Thiên Trúc đã trói Bạch Dật Trần lại.

Vẻ kiêu ngạo trên mặt Bạch Dật Trần lại biến mất.

“Nhanh thật đấy!” Hạ Nhân nhìn Thiên Trúc.

Thiên Trúc nói: “Nếu chỉ có mình ta thì còn phải mất thêm một lúc nữa, nhưng vừa rồi Băng Dao đã tới. Cô ấy giúp ta chiến đấu, hai chúng ta hợp sức mới bắt được tên này!”

Bên cạnh, Lạc Băng Dao mang vẻ mặt thất vọng, hoàn toàn không có chút vui mừng nào của người vừa chiến thắng. Nàng cúi đầu, ngón tay không ngừng xoắn lọn tóc đen, hết vòng này đến vòng khác.

“Không sao!” Hạ Nhân vỗ vai Lạc Băng Dao, hỏi: “So với Bạch Ngọc Tắc, đương nhiên con vẫn có chênh lệch!”

“Con có bao nhiêu thần khiếu, người ta có bao nhiêu thần khiếu? Toàn thân cô ta có tận ba mươi mốt thần khiếu!”

“Hả?” Lạc Băng Dao ngẩng đầu lên, nói: “Sư phụ, người nói thật chứ, không lừa con đấy chứ?”

“Lừa con làm gì?” Hạ Nhân cười nói: “Trong tình huống bình thường, Thần Vương tu luyện đại đạo hương hỏa quả thực có sức chiến đấu thấp hơn người tu luyện đại đạo pháp!”

“Nhưng… cũng không đến mức quá khoa trương!”

“Thế nhưng sức chiến đấu hiện giờ của con lại chênh lệch rất xa so với sức chiến đấu của một Thần Vương bình thường trong Thần Vương cảnh. Con biết nguyên nhân không?”

Lạc Băng Dao lắc đầu, nói: “Sư phụ, con không biết!”

Hạ Nhân nói: “Là vì đạo pháp!”

“Tu sĩ đại đạo tu hành từng bước vững chắc. Trước tiên lĩnh ngộ đạo pháp, phá đạo chướng, sau đó mới phá nhục chướng!”

“Mỗi lần phá nhục chướng thì nhất định phải phá đạo chướng!”

“Bởi vậy, đến khi đạt Thần Vương cảnh, bọn họ sẽ mạnh mẽ vô cùng!”

“Nhưng con thì khác!” Giọng Hạ Nhân có phần nghiêm khắc: “Tu vi của con được bồi đắp từ sức mạnh hương hỏa. Tuy nhìn bề ngoài đã đạt Thần Vương cảnh, nhưng trên thực tế, đạo pháp của con vẫn chưa theo kịp!”

“Lĩnh ngộ từng chút đạo pháp còn thiếu, rồi bổ sung cho đầy đủ, khi đó sức chiến đấu của con mới có thể nâng lên!”

“Lạc Băng Dao, đạo lý nông cạn như vậy, ta không tin con lại không hiểu!”

Lạc Băng Dao bĩu môi, nói: “Ồ… Sư phụ, con biết rồi…”

“Sau khi trở về, con sẽ tu hành thật tốt!”

Hạ Nhân nói: “Sau này tuyệt đối không được lỗ mãng như vậy nữa!”

Nói xong, ánh mắt Hạ Nhân lại nhìn về phía Bạch Dật Trần.

Bạch Dật Trần né tránh ánh mắt, cúi đầu xuống.

“Đừng cúi đầu chứ!” Hạ Nhân nói: “Vừa rồi ta thấy cằm ngươi ngẩng cao lắm mà, sao lúc này lại cúi xuống rồi!”

“Hừ…” Bị Hạ Nhân dùng lời lẽ sỉ nhục, Bạch Dật Trần đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: “Ngươi đừng đắc ý. Là ta coi thường các ngươi… nếu không thì cũng chẳng chỉ dẫn theo một sư tỷ của ta!”

“Nếu ta mang thêm hai Thần Vương trong gia tộc đến đây, ngươi vẫn phải chết!”

Hạ Nhân đưa tay ngưng tụ một ấn tâm Phật môn: Đại Thiên Quang Ấn.

“Ngươi định làm gì?” Bạch Dật Trần nhìn Hạ Nhân, giọng tràn đầy sợ hãi: “Đây là thứ gì?”

Hạ Nhân nói: “Thần thông Phật môn của bản công tử, ngươi cũng thử xem?”

Ngay sau đó, Đại Thiên Quang Ấn bị Hạ Nhân nện mạnh lên người Bạch Dật Trần.

“Mang hắn về đi... Tên này nói mà không giữ lời, lại còn âm hiểm xảo trá!”

“Nhốt hắn vào nơi giam cầm của Hạ gia cho ta!”

“Vâng, sư phụ...” Lạc Băng Dao và Thiên Trúc dẫn theo Bạch Dật Trần đang gào thét rời đi.

Trên vùng đất tan hoang, không còn tìm thấy một ngọn núi nguyên vẹn nào. Hạ Nhân ngồi xếp bằng giữa hư không, nhìn Bạch Ngọc Tắc rồi nói: “Bạch Ngọc Tắc phải không... Bây giờ hối hận chưa?”

Bạch Ngọc Tắc cười lạnh: “Thành vương bại khấu, có gì mà phải hối hận!”

Hạ Nhân nói: “Ta cho ngươi thêm một cơ hội!”

Trong mắt Bạch Ngọc Tắc lóe lên chút ánh sáng: “Ngươi nói đi!”

Hạ Nhân nói: “Cho ngươi thời gian mười nhịp thở để gọi người...”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Tắc lộ vẻ không thể tin nổi, nói: “Ngươi bảo ta gọi người?”

“Ừ!” Hạ Nhân gật đầu: “Gọi người đi, bảo trưởng bối trong gia tộc các ngươi đến đây!”

Bạch Ngọc Tắc nói: “Ngươi có âm mưu gì?”

Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm: “Ta thì có âm mưu gì được?”

“Ngươi xem này... Xương thần Bạch Tượng của nhà các ngươi chẳng phải đang ở trong tay ta sao? Ta giữ thứ này cũng vô dụng, đúng không?”

“Vậy nên ngươi cứ gọi người tới, ta hỏi bọn họ lấy chút đồ, tiện thể trả xương thần lại cho các ngươi, đơn giản vậy thôi, có âm mưu gì đâu?”

“Ngay từ đầu ta đã muốn giao dịch với các ngươi, nhưng hết người này đến người khác đều không chịu, vì thế mới thành ra tình cảnh ngày hôm nay!”

“Hừ... Ngươi tốt bụng thế sao?” Bạch Ngọc Tắc nói: “Nếu là giao dịch, bây giờ ta có thể giao dịch với ngươi ngay!”

“Ngươi không được!” Hạ Nhân lắc đầu.

Bạch Ngọc Tắc hỏi: “Vì sao không được?”

Hạ Nhân nói: “Ngươi ngốc à… Trước kia thì được, nhưng bây giờ ngươi là tù binh của ta. Nhẫn của ngươi, vòng tay của ngươi, tất cả mọi thứ trên người ngươi, kể cả bản thân ngươi, hiện giờ đều là của ta!”

“Ngươi lấy gì ra giao dịch với ta?”

Bạch Ngọc Tắc suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lý, được…”

“Thế này đi… Trong nhẫn của ta có một lá thần phù truyền tin, ngươi đưa cho ta… Ta sẽ truyền tin cho sư thúc của ta!”

“Ông ấy là cường giả Thần Hoàng cảnh, chớp mắt là có thể tới đây!”

“Có điều, ngươi đừng hối hận!”

Hạ Nhân cười nói: “Ngươi đang ở trong tay ta, ta hối hận chuyện gì?”

“Gửi đi… Để ta tìm cho ngươi…”

Hạ Nhân xóa dấu ấn thần niệm trên chiếc vòng tay trữ vật, quả nhiên tìm được một lá thần phù truyền tin.

“Chính là cái này…” Bạch Ngọc Tắc cầm lấy thần phù truyền tin, sợ Hạ Nhân đổi ý nên vội vàng gửi một tin nhắn: “Được rồi, chờ đi… Ngươi đang làm gì vậy?”

Giọng Bạch Ngọc Tắc đột nhiên trở nên the thé.

Nàng nhìn thấy Hạ Nhân lôi ra từ trong nhẫn của nàng một chiếc áo lót bằng sa đen.

“Đáng chết… Đáng chết… Ngươi không được chạm vào…”

Bạch Ngọc Tắc vừa xấu hổ vừa tức giận, thân thể run lên bần bật.

Hạ Nhân không nghe lời nàng, ngược lại còn giũ chiếc áo lót ra nhìn một lượt, nói: “Ồ… Hoa văn nhiều thật đấy?”

“Bạch tiên tử… Cô… mặc cho ai xem một mình vậy?”

“Ngươi đáng chết…” Bạch Ngọc Tắc thở hổn hển, nói: “Ta đã là Thần Vương cảnh, sống lâu như vậy, chẳng lẽ lại không có đạo lữ?”

“Đáng chết, trả nó lại cho ta!”

Hạ Nhân lắc lắc chiếc áo lót trong tay, nói: “Đây là chiến lợi phẩm của ta, không phải của cô. Đại tỷ à, cô phải hiểu cho rõ…”

“Đúng vậy…” Trịnh Hồng Lộc chống nạnh, nghiêng đầu, trợn to mắt nhìn Bạch Ngọc Tắc, nói: “Đây là chiến lợi phẩm, cô phải hiểu rõ tình hình. Còn dám hét vào mặt công tử nhà ta, coi chừng ta cắt lưỡi cô!”

Đúng lúc này, một vòng xoáy đột nhiên xuất hiện trong hư không bên cạnh.

Sau đó, một lão giả mặc tăng bào bước ra từ trong vòng xoáy.

Sau lưng lão giả còn đi theo một thanh niên có dung mạo khá tuấn tú.

Trên người thanh niên cũng mặc đạo bào màu trắng.

Nhưng khi nhìn thấy Bạch Ngọc Tắc, ánh mắt hắn lập tức biến đổi: “Ngọc Ngọc… nàng không sao chứ?”

Ánh mắt chuyển động, người kia vừa hay nhìn thấy chiếc áo lót sa đen đang được Hạ Nhân giũ ra trong tay, lập tức đỏ bừng mặt, giận dữ không thể kiềm chế: “Hừ… Tên dâm tặc to gan… Ta phải giết chết ngươi…”

Trong tay nam tử lập tức xuất hiện một phương ngọc tỷ màu xanh, hóa thành kích thước nghìn trượng, chuẩn bị nện xuống Hạ Nhân.

Nhưng Hạ Nhân không nói một lời, đưa tay kéo Bạch Ngọc Tắc lên, giơ nàng lên đỉnh đầu.

CHƯƠNG 2226

Thần Hoàng dâng chân

Đòn ấn tỷ do người đàn ông kia đánh ra thoạt nhìn đã sắp rơi xuống người Bạch Ngọc Tắc.

Không còn cách nào khác, hắn đành tạm thời gia tăng sức mạnh, phun ra một ngụm tinh huyết, khiến hướng bay của ấn tỷ lệch đi đôi chút, nện mạnh xuống mặt đất bên dưới.

Mặt đất vốn đã tan hoang lại bị đập thành một rãnh sâu hoắm.

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, không được chạm vào đạo lữ của ta…”

Đến lúc này Hạ Nhân mới hiểu vì sao người đàn ông kia vừa tới đây đã gào thét nổi giận.

Hạ Nhân đặt Bạch Ngọc Tắc nằm lại giữa hư không, nói: “Ngươi còn làm vậy nữa, có tin ta tát chết nàng không?”

“A Di Đà Phật…” Lão hòa thượng cảnh giới Thần Hoàng niệm một câu Phật hiệu, sau đó nhấc mí mắt khô quắt nhìn về phía Hạ Nhân: “Vị thí chủ này… vì sao lại giam cầm Thánh nữ Bạch Tượng tộc của ta?”

Hạ Nhân nói: “Vậy phải hỏi nàng ấy chứ!”

“Để ta nói!” Trịnh Hồng Lộc bước ra một bước, chắn trước mặt Hạ Nhân, nói: “Người của ta vô tình có được thần cốt của Bạch Tượng tộc các ngươi. Đương nhiên, trong quá trình đó cũng đã trải qua bao gian khổ, mấy lần suýt mất mạng.”

“Thứ này cũng không phải cướp từ Bạch Tượng tộc các ngươi, mà là lấy ra từ vùng đất tuyệt địa Băng Đạo Vẫn Hoàng!”

“Thế nhưng người nhà họ Bạch các ngươi lại không chịu buông tha, nhất quyết muốn lấy không thứ đó…”

Trịnh Hồng Lộc nói năng rành rọt, chẳng mấy chốc đã kể rõ ràng đầu đuôi câu chuyện.

Cuối cùng, nàng hỏi lão nhân cảnh giới Thần Hoàng: “Tiền bối nói xem, chuyện này có thể trách chúng ta sao?”

“Nếu không phải công tử nhà ta lòng dạ lương thiện, bảo Bạch Ngọc Tắc liên lạc với các người đến đây, cho dù trực tiếp đánh chết nàng, chưa chắc các người đã biết!”

“Ta biết tiền bối là cao nhân cảnh giới Thần Hoàng, thần thông quảng đại, có thể dễ dàng giết chết chúng ta!”

“Có điều… ta khuyên tiền bối tốt nhất đừng manh động!”

“Chúng ta dám bảo Bạch Ngọc Tắc gọi các người tới đây, đương nhiên cũng có chỗ dựa!”

“A Di Đà Phật…” Lão hòa thượng lại niệm một câu Phật hiệu.

Đây cũng là nguyên nhân từ đầu đến cuối lão không ra tay.

Lão biết Hạ Nhân nhất định không phải người tầm thường, cần phải làm rõ nguyên nhân trước sau mới được.

“Bạch Ngọc Tắc...” Lão hòa thượng nhìn Bạch Ngọc Tắc, hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Bạch Ngọc Tắc nói: “Sư bá... đệ tử không sao... chẳng qua bị tên khốn kiếp này khống chế mà thôi, cũng không nguy hiểm đến tính mạng!”

“Ừm!” Lão hòa thượng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt rơi trên người Hạ Nhân: “Nói đi... ngươi muốn gì?”

Hạ Nhân mỉm cười, nhìn lão hòa thượng nói: “Vốn dĩ... yêu cầu của ta cũng rất đơn giản...”

“Chỉ cần các người lấy ra vài món đồ tương xứng, ta sẽ trả kim cốt Bạch Tượng cho các người!”

“Nhưng bây giờ thì không được nữa!”

“Ngươi xem này... người nhà các ngươi trước sau đã kéo đến cả đống!”

“Để trói con ả Bạch Ngọc Tắc này, ta đã lãng phí sáu lá thần phù cực phẩm lục phẩm...”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Tắc đã nói: “Không đúng... sư thúc nói dối, hắn chỉ dùng năm lá thôi...”

Khóe miệng lão hòa thượng đối diện khẽ giật: Khá lắm, một tên tiểu tử cảnh giới Thần Tôn lại có thể một hơi chống đỡ năm lá thần phù cực phẩm lục phẩm. Chưa nói đến việc hắn lấy đâu ra nhiều thứ tốt như vậy, chỉ riêng thần niệm này thôi cũng đã khiến người ta không thể xem thường.

“Được, năm lá, năm lá... cứ tính là năm lá...” Hạ Nhân nói tiếp: “Sơn môn Hạ gia ta bị phá hoại tan tành!”

“Những thứ này đều phải bồi thường chứ?”

“Lão hòa thượng... ngươi bồi thường hết những thứ này cho ta, ta sẽ giao kim cốt cho ngươi!”

“Đương nhiên rồi!” Hạ Nhân đưa tay xoa lên người Bạch Ngọc Tắc một cái, nói: “Còn nữ nhân này phải tính riêng, hiện giờ nàng đã là chiến lợi phẩm của ta rồi...”

“Tên cẩu tặc...” Người đàn ông phía sau lão hòa thượng lại nổi giận, ôm chặt ngọc tỷ nói: “Mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra... Ta nguyền rủa tổ tiên nhà ngươi... Ngươi sẽ không được chết yên, ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi...”

“Ồ?” Hạ Nhân nhìn người đàn ông kia, cười lạnh nói: “Bạch Ngọc Tắc còn không đánh lại ta, một kẻ chỉ có cảnh giới Thần Vương tầng mười như ngươi thì làm được gì?”

“Có tin công tử ta chỉ cần một lá thần phù là có thể xử lý ngươi không?”

“A Di Đà Phật…” Lão hòa thượng vội lên tiếng cắt ngang Hạ Nhân: “Hạ công tử đúng không… A Di Đà Phật… lời ngươi nói cũng có lý!”

“Những khoản bồi thường này, quả thực hợp tình hợp lý!”

“Có điều Phật môn thanh tịnh, lão tăng lại là một kẻ nghèo khổ, thật sự không biết phải dùng thứ gì để đưa cho ngươi!”

“Thế này đi…” Lão vươn cánh tay phải ra, nói: “Thứ đáng giá trên người lão tăng cũng chỉ có da thịt này thôi!”

“Nếu thí chủ có bản lĩnh thì cứ việc lấy đi, coi như bồi thường cho ngươi!”

Lão hòa thượng cười ha hả nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân còn chưa lên tiếng, Trịnh Hồng Lộc bên cạnh đã nổi giận: “Lão hòa thượng… ngươi bắt nạt chúng ta đấy à? Ngươi là cảnh giới Thần Hoàng, chúng ta nào dám lấy cánh tay của ngươi?”

“Đừng có ngông cuồng. Cô cô ta chính là Thần phi đứng đầu dưới trướng Không Gian Thần Đế…”

Khá lắm, Trịnh Hồng Lộc lại bắt đầu giương cờ lớn rồi.

Có điều ở Thần giới, lá cờ lớn này thường khá hữu dụng.

“Ồ…” Lão hòa thượng nói: “Thì ra còn là người dưới trướng Không Gian Thần Đế?”

“Đúng vậy!” Thần cách không gian giữa mi tâm Trịnh Hồng Lộc lóe sáng.

“A Di Đà Phật...” Lão hòa thượng nói: “Cho dù Không Gian Thần Đế đích thân tới đây, cũng không thay đổi được sự thật lão tăng là một kẻ nghèo khổ... Hạ thí chủ... mời!”

“Một cánh tay của lão nạp, đổi lấy những thứ này, hẳn là đủ rồi chứ?”

“Đương nhiên, có lấy được hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi!”

“Ta cho ngươi thời gian nửa nén hương... trong nửa nén hương mà ngươi không lấy đi được, lão nạp sẽ lấy lại đồ vật của Bạch Tượng tộc chúng ta!”

Nói xong, lão vươn cánh tay về phía Hạ Nhân, cứ như tượng Phật, đứng bất động giữa hư không.

Hạ Nhân nghiến răng: Lão già này cố tình làm khó ta đây mà.

Biết rõ ta ở cảnh giới Thần Tôn không thể khiến lão, một cường giả Thần Hoàng, bị thương dù chỉ một sợi tóc, vậy mà còn bảo ta lấy cánh tay của lão?

Đã vậy thì ta không khách sáo nữa.

“Hồng Lộc, thu người...” Hắn giao Bạch Ngọc Tắc cho Hồng Lộc.

Hạ Nhân lại cậy tài cao gan lớn, thi triển Hư Không Tật Động, đột nhiên xuất hiện trước mặt lão hòa thượng. Với tốc độ nhanh như chớp, hắn trực tiếp lấy ra con dao găm năm xưa Bạch Tượng Thần Đế tặng cho mình.

Vật này vốn sắc bén vô cùng, nhưng từ sau khi dùng nó chém Công Tôn Thập Lục, lưỡi dao đã cùn đi không ít.

Cắt một cánh tay của Thần Hoàng vẫn chẳng thành vấn đề.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cánh tay phải của lão nhân đã bị Hạ Nhân chém đứt chỉ bằng một nhát dao.

Lão nhân nhìn thì khô gầy, nhưng hóa ra cũng là một con Bạch Tượng, bản thể vô cùng to lớn. Sau khi cánh tay bị Hạ Nhân chém đứt, nó lập tức hóa thành chân trước bên phải của Bạch Tượng, cao đến trăm trượng.

Hạ Nhân vội thu nó vào trong Hồng Mông Tử Kim Côn.

“A…” Bên phía lão hòa thượng vang lên một tiếng kêu thảm, suýt nữa ngất lịm.

Lão hòa thượng hoàn toàn không ngờ tới chuyện này, đang định nổi giận thì chợt nhìn thấy con dao găm trong tay Hạ Nhân. Sự phẫn nộ trong mắt lão lập tức hóa thành kinh hãi, nói năng cũng lắp bắp: “Ngươi ngươi ngươi… ngươi…”

“A Di Đà Phật… A Di Đà Phật…”

Người đàn ông bên cạnh lão hòa thượng lại giơ ấn tỷ lên, nện xuống đỉnh đầu Hạ Nhân.

Lão hòa thượng quát một tiếng, sau đó dùng cánh tay trái còn lại chặn đòn tấn công, nói: “Dật Minh, bình tĩnh…”

“A Di Đà Phật… Hạ thí chủ… con dao găm này của ngươi… rốt cuộc từ đâu mà có?”